

KAPITOLA 8

Jarime bylo městem mnoha řek. Ty členily město na okrs-
ky, některé bohatší než jiné, ty byly plné plavidel, pře-
pravujících lidi a zboží. Voda z řek byla odváděna, využita
a poté vypouštěna podzemními tunely do moře.

Řeka tvořila i polovinu hranice chrámu a jeden její pří-
tok protékal přes posvátné pozemky. Podél tohoto příto-
ku bylo mnoho příjemných stinných míst, kde mohl kněz
nebo kněžka najít klid a samotu k rozjímání a modlitbám.
Jeho ústí hlídaly stráže, aby zabránily nezasvěceným v ruše-
ní tohoto klidu, ale pokud měl návštěvník správné povolení,
mohl na mělkém chrámovém člunu vplout na jeho území.

Aurayino oblíbené místo u řeky bylo v malém pavilonu
z bílého kamene. Na jedné straně z něj vedly schody dolů
k vodě, kde čekaly sloupky na přivázání člunů. V této chví-
li na oblém vrcholku jednoho z nich balancoval veez a pečli-
vě si jej prohlížel. Pak pohlédl na sousední sloupek a Auraya
zatajila dech, když na něj přeskočil. Elegantně dopadl, pak
znovu skočil a přeskakoval z jednoho sloupku na druhý.

„Doufám, že umíš plavat, Neplecho,“ řekla mu. „Jedna
chyba a spadneš do řeky.“

Veez se na posledním sloupku zastavil, vztyčil se na zadních tlapkách a zamžoural na ni.

„Owayo,“ řekl. Bleskurychle seskočil ze sloupku, přiběhl k jejímu sedátku a vyskočil jí na klín.

„Oběd?“ zeptal se s pohledem upřeným do jejích očí.

Zasmála se a poškrábala jej na tváři. „Žádný oběd.“

„Mls?“

„Žádné mlsky.“

„Jídlo?“

„Žádné jídlo.“

„Doboty?“

„Žádné dobroty.“

Odmlčel se. Čekala, ale zůstal zticha a prosebně na ni zíral. „Později,“ řekla mu.

Veezova představa o čase byla omezená. Chápal noc a den a měsíční fáze, ale menším časovým jednotkám nerozuměl. Nemohla mu říct „za pár minut“, takže si pomohla slůvkem „později“, což prostě znamenalo „teď ne“.

Byl to zvláštní a zábavný společník. Kdykoliv se vrátila do svých komnat, přiběhl k ní a znovu a znovu opakoval její jméno. Takovému přivítání bylo těžké odolat. Snažila se, aby si každý den našla hodinu na jeho výcvik, jak jí Somreyané doporučili, ale byla ráda, když se jí povedlo získat alespoň pár minut. Přesto se učil rychle, takže to nejspíš stačilo.

Najít mu jméno byl problém. Poté, co zjistila, že Mairain veez se jmenuje Hvězda, rozhodla se najít něco méně fantastického. Danjin jí vyprávěl o bohaté staré dámě, která svého veeze pojmenovala Cudnost – zjevně proto, aby mohla každý rozhovor zakončit větou „Ale cením si své Cudnosti“. Nyní, když Auraya každé ráno probírala s Danjinem své plány,

vždycky se usmál, když mu řekla: „Musím si nechat nějaký čas na Neplechu.“

Dnes ráno však s sebou Neplechu nevzala proto, aby pokračovala v jeho výcviku, nýbrž jako rozptýlení, pokud by se naplánovaný hovor nevyvíjel dobře. Byla zvědavá, jak bude veez reagovat na jejího návštěvníka, ačkoliv měl ve zvyku vyslovovat svůj názor na lidi nahlas v jejich přítomnosti, což se jí ještě nepovedlo odstranit.

Otevřela košík a vyňala z něj důmyslnou hračku ze sbírky, kterou jí Somreyané věnovali. Usedla a začala studovat návod k jejímu použití. K jejímu překvapení se ukázalo, že tato hračka má veeze naučit, jak pomocí své mysli odemknat zámky. Nebyla si jistá, jestli je zábavnější skutečnost, že to stvoření dokáže, nebo fakt, že Somreyané považovali za vhodné jej to naučit.

Zaslechla šplouchnutí a vzhledla k řece. V dohledu se objevila pramice, poháněná dvěma veslaři. Když uviděla jejich pasažéra, vydechla úlevou. Nebyla si jistá, jestli Leiard její pozvání přijme. Na území chrámu se ještě nesetkali, jen na tichých, důvěrných místech ve městě. Protože věděla, jak jej znervózňuje a děsí vše circliánské, netušila, zda se vůbec odváží znovu do chrámu vstoupit.

Ale byl zde.

Což bylo dobře. Kdyby se nedokázal přimět vstoupit do chrámu, nemohl by se zhostit úlohy, kterou mu chtěla nabídnout. Pozorovala, jak se loďka blíží. Neplecha seskočil z jejího klína a po jednom ze sloupků pavilonu vyběhl na střechu. Muži loďku vyvedli z proudu a když se přiblížili ke kamenným schodům, jeden z nich vyskočil ven a obtočil lano kolem sloupku.

Leiard jediným ladným pohybem vstal, vystoupil na břeh a vyšel po schodech. Při pohledu na něj Auraya ucítila tou-

žebný obdiv. Na jeho věčně vážném a klidném výrazu bylo něco přitažlivého.

Ale když se střetla s jeho pohledem, zjistila, že dojem klidu je pouze vnější. Jeho pohled kolísal, uhnul před jejím a pak se znovu vrátil, jen aby opět uhnul. Zaváhala a pak se zadívala pozorněji. V jeho myšlenkách se svářil strach s nadějí.

Byla ráda, že trvala na tom, aby se setkali o samotě. Dyara na ně chtěla dohlížet, jako vždy, ale Aurayu napadlo, že přítomnost další Bílé by Leiarda zastrašila. Zvláště pak přítomnost Bílé, z níž při pouhé zmínce o splétačích vyzařoval nesouhlas.

Jak jej pozorovala, uviděla, že naděje zřejmě v bitvě se strachem vyhrála. Leiard v ní viděl šanci na změnu pro své lidi, což mu stálo za to, aby překonal strach, který v něm chrám vzbuzoval. Všimla si, že jeho důvěra se vztahuje jen na ni, věřil, že by úmyslně neublížila žádnému splétači ani by nechtěla, aby to udělal jiný z Bílých. Byla tou nejlepší nadějí na mír, jakou kdy splétači měli.

Viděla však, že tomu úplně nevěří. Circliáni se starali jen o sebe a své bohy, splétači pohrdali a báli se jich. Přemýšlel o tom, jestli je hlupák, když jí věří, zneklidňovalo jej, že nedokáže vnímat její emoce. Mohla se změnit, když se stala Bílou. A tohle by mohla být past...

Auraya se zamračila. Už při dřívějších setkáních si všimla náznaků jeho schopnosti vycítit emoce, ale tohle bylo poprvé, kdy o tom přemýšlel konkrétně a potvrdil tak, že je to pravda. O této schopnosti se nikdy předtím nezmínil, dokonce ani když byla dítětem.

Takže ani tehdy mi neříkal všechno, pomyslela si. Nepřekvapuje mě to. Vesničanům by se nelíbila představa, že dokáže cítit něco z jejich myšlenek, byť jenom pocity. Zajímalo by mě, jestli i ostatní splétači mají tuto schopnost.

To vše jí prolétlo myslí, zatímco on stoupal k pavilonu. Usmála se, když se zastavil několik stupňů pod ní, oči na stejné úrovni s jejíma.

„Aurayo,“ řekl. „Aurayo Bílá. Tak bych tě měl nyní oslovovat, že?“

Pokrčila rameny. „Oficiálně ano. V soukromí mi můžeš říkat, jak ti vyhovuje. Až na Smraďochu, to je jediná výjimka.“

Zvedl obočí a rty se mu zkroutily do úsměvu. Auraya si všimla, že oba veslaři skrývají smích a zamávala na ně.

„Děkuji vám. Můžete se vrátit za hodinu?“

Přikývli a pak rukama naznačili znamení kruhu. Když odvázáli lana ze sloupků, nastoupili zpět do loďky, chopili se vesel a zamířili po proudu.

Auraya vykročila do stínu v pavilonu s vědomím, že Leiard ji následuje.

„Jak se máš?“ zeptala se.

„Dobře,“ odpověděl. „A ty?“

„Také. Vlastně lépe. Jsem ráda, že sis svůj odchod z města rozmyslel.“

Usmál se. „Já také.“

„Jak se mají tví hostitelé?“

„Dobře. Minulou zimu zemřel učitel jejich syna a on dosud nenašel náhradu. Prozatím jsem se toho úkolu ujal.“

Ucítila drobný osten závesti. Nebo to byla jen touha po minulosti? Ať už byl důvod jakýkoliv, doufala, že si ten chlapec uvědomuje, jaké má štěstí, že je jeho učitelem právě Leiard.

„Myslela bych, že ve městě bude snazší nalézt učitele splétačů,“ řekla. „Jistě je jich tu víc, než jen ty a ten chlapec?“

Leiard pokrčil rameny. „Ano, ale žádný z nich není volný.“

Neučíme více než jednoho žáka současně a dokonce i ti z nás, které učení baví, potřebují nějaký čas na oddech od neustálých potřeb žáka.“

Neustálé potřeby? Znamená to, že Leiard bude několik příštích let zaneprázdněný?

„Takže tento nový žák ti zabere veškerý čas?“ zeptala se.

Potrásl hlavou. „Všechno ne.“

„Bude tě držet tady v Jarime?“

„Pokud se rozhodnu odejít, tak ne. Žák jde tam, kam jeho učitel.“

„Neuvažoval jsi náhodou o tom, že bys navštívil Somrey?“

Zvedl obočí. „Proč?“

„Mám pro tebe nabídku, Leiarde. Vážnou nabídku Bílých, splétači,“ řekla s klidnou tváří a věcným tónem.

Chtěla vidět, jak bude na její změnu chování reagovat. Odtáhl se od ní a v jeho výrazu se objevila ostražitost, ale jeho mysl byla plná naděje.

„Nemusíš to přijmout,“ řekla mu. „Pokud ti můj návrh nebude vyhovovat, snad se bude zamlouvat jinému splétači. Pokud si budeš myslet, že by s mým návrhem nesouhlasil žádný splétač, prosím, řekni mi to. Cením si tvé rady.“

Přikývl.

„Bílí usilují o spojenectví se Somrey,“ řekla mu. Zatímco mu vysvětlovala situaci, mlčel a jen občas přikývl, aby dal najevo, že rozumí. „Juran mě požádal, abych prozkoumala podmínky spojenectví,“ pokračovala, „a já jsem si uvědomila, že o splétačích nevím tolik, kolik jsem si myslela. Otázky, které mě napadaly...“ usmála se. „Zatoužila jsem, abys byl tu a mohl mi na ně odpovědět. Uvědomila jsem si, že potřebujeme poradce z řad splétačů. Někoho, kdo

by nám řekl, které podmínky spojenectví by mohly způsobit problémy. Někoho, kdo by nám pomáhal vyjednávat. Někoho, kdo by mohl kdekoliv vyjednávat za splétače.“ Odmlčela se a pozorně ho sledovala. „Chtěl bys být naším splétačským poradcem, Leiarde? Půjdeš se mnou do Somrey?“

Mlčky na ni hleděl. Když se vzpamatoval z překvapení, začal její nabídku zvažovat a při tom promlouval sám k sobě.

Tohle je ta příležitost, o níž mluvila Tanara. Nemohu ji ignorovat. Přijmu.

Ne! Když to uděláš, budeš muset vstoupit do Bílé věže. Bude tam Juran a budou tam bohové!

Nemohu tuto příležitost promarnit kvůli strachu.

Musíš. Je to nebezpečné. Ať si vybere někoho jiného. Najdi jí někoho jiného.

Nikdo se pro tu úlohu nehodí lépe než já. Znáám ji a ona zná mě.

Je to otrokyně bohů.

Je to Auraya.

Bylo zvláštní sledovat vnitřní zápas někoho jiného. Rozum a naděje vyhrávaly boj se strachem, ale viděla, že ten strach vychází z hloubi. Co způsobilo tak hrozný strach z bohů? Stalo se mu něco, co jej naplnilo takovou hrůzou? Nebo je tato hrůza mezi splétači obvyklá? Příběhy, které slyšela o dobách, kdy byli splétači krutě pronásledováni, by naplnily hrůzou každého.

S tím strachem by musel bojovat pokaždé, kdy by vstoupil do chrámu. Náhle věděla, že to po něm nemůže chtít. Bude muset najít jiného splétače. Nemůže žádat přítele, aby čelil takovému děsu.

„Nemusíš to být ty,“ řekla mu. „Stejně asi budeš mít moc práce s výcvikem toho chlapce. Můžeš mi doporučit jiného splétače?“

„Já...“ Odmlčel se a potřásl hlavou. „Znovu jsi mě překvapila, Aurayo,“ řekl tiše. „Nejdřív jsem si myslel, že chceš jen radu ohledně spojenectví. Tvá nabídka je příliš důležitá, takže k rozhodnutí potřebuji nějaký čas.“

Přikývla. „Ovšem. Rozmysli si to. Dej mi vědět... no, nejsem si jistá, kolik času ti mám dát. Týden. Možná víc. Dám ti...“

Oba vyskočili, když jí něco dopadlo na rameno.

„Mlsek!“ zatrylkoval jí do ucha pronikavý hlas.

„Neplecho!“ vydechla a přitiskla si dlaň na bušící srdce. „To nebylo zdvořilé!“

„Mlseeek!“ naléhal veez. Přeskočil z jejího ramene na Leiardovo. K Aurayině úlevě se Leiard široce usmíval.

„Pojď sem,“ řekl a prsty obemkl veezovo tělíčko. Neplecha nesouhlasně zamňoukal, když jej sundal z ramene a obrátil na záda. Když jej splétač začal škrábat na bříšku, veez se uvolnil a zavřel oči. Brzy ochable spočíval v jedné Leiardově dlani a jen prstíky mu cukaly.

„Jak dojemné,“ zvolala.

Usmál se a veeze jí podal. Na okamžik se jejich pohledy nad zvířetem setkaly a Auraya ucítila zvláštní potěšení ze záře, která z jeho očí vycházela. Jen málokdy vypadal tak... *bravě*.

Náhle si vzpomněla na to, co jí před léty říkala matka. Že ženy ve vesnici měly strach, že ji Leiard přitahuje. Že není tak starý, jak vypadá.

Už chápu, proč se bály. Připadal mi prastarý, ale tehdy jsem byla dítě a viděla jen jeho bílé vlasy a dlouhé vousy. Nemůže

mu být víc než čtyřicet a kdyby se oholil a ostříhal, myslím, že by byl docela hezký, takovým tím drsným způsobem.

Veez se probral ze své strnulosti a zvedl hlavu.

„Ještě dabat?“

Oba se zasmáli a Leiard jej položil na sedátko. Neplecha začal znovu škemrat o jídlo, a tak Auraya otevřela svůj košík a vytáhla občerstvení pro všechny. Pak nahlas přečetla návod k hračce a uvažovali o tom, zda je moudré zvíře tomuhle triku naučit.

Člun se vrátil až příliš brzy. Leiard čekal, až ji muži přivážou ke sloupkům, a pak vstal. Zaváhal a pohlédl na Aurayu.

„Kdy odplouváš do Somrey?“

Pokrčila rameny. „To záleží na tom, jestli najdu rádce. Pokud ne, Mairae nejspíš asi za měsíc pojede sama.“

„A pokud ano?“

„V tom případě dříve.“

Přikývl, pak se otočil a vykročil ke člunu. Po několika krocích se zastavil a ohlédl se, slabě se usmál a naklonil hlavu. „Bylo potěšení s tebou hovořit, Aurayo Bílá. Přijmu to místo, které mi nabízíš. Kdy by ses se mnou chtěla setkat?“

Překvapeně na něj zírала. „A co čas, který sis chtěl nechat na rozmyšlenou?“

Pokrčil rameny. „Už se stalo.“

Pozorněji na něj pohlédla. Neviděla žádnou známku neklidu, který jeho mysl naplňoval předtím. Zdálo se, že když měl čas o tom přemýšlet, rozum zvítězil nad strachem.

„Řeknu Juranovi, žeš přijal. Když budu potřebovat, abys přišel do Věže, pošlu ti vzkaz.“

Leiard přikývl. Pak se odvrátil, sestoupil ke člunu a složil se na nízké sedadlo. Auraya pokývla oběma veslařům, kteří hodili lana zpět do člunu a nastoupili do něj. Brzy už mířili proti proudu, zatímco Leiard klidně seděl mezi nimi.

Auraya je sledovala a přitom uvažovala o svých pochybnostech. Bála se, že se s ní nebude chtít setkat, ale setkal se. Měla strach, že jejich setkání bude rozpačité, ale cítila se s ním tak klidně, jako vždy. A současně měla strach z toho, jak odpoví.

Teď už jí zbýval jen strach z toho, že by tato dohoda mohla zničit jejich přátelství.

Když jí člun zmizel z dohledu, Auraya přivolala Neplechu, sebrala košík a vyrazila zpět k Bílé věži.

Fiamo polkl zbytek pálenky a opřel se o stěžeň. Byl sám se sebou obzvlášť spokojený a nebylo to jen působením alkoholu. V létě byly úlovky vždycky větší, ale ten dnešní překonával i obvyklý průměr. Vydělal si slušnou sumu peněz.

Sám pro sebe se usmál. Většinu dostane po návratu posádka – a jeho žena. Ale měl v plánu dát si část stranou, aby mohl koupit dárky pro své syny, až příště pojede na severovýchod.

Teď neměl na práci nic, než se poflakovat po hrázi Meranu. Vítr utichl a nejspíš se nevrátí dřív, než pozdě k večeru. Mezitím to vypadalo na jedno z těch teplých, líných odpolední, která se nehodí na nic jiného, než popíjení s posádkou.

Jeho posádku tvořili jeho sousedé a příbuzní. Pracoval s nimi léta: nejdříve jako člen posádky pod velením svého otce a od té doby, co jeho otec před pěti lety zemřel na plicní hnilobu, jako kapitán.

Fiamo ucítil, jak se loď nepatrně naklonila, a zaslechl kroky na lávce. Zvedl hlavu a při pohledu na Starého Marra, který se s kameninovým džbánem a velkým bochníkem chleba objevil na palubě, se usmál.

„Zásoby,“ řekl muž. „Jak jsi nařídil.“

„Bylo na čase,“ odpověděl Fiamo mrzutě. „Myslel jsem, že...“

„Kapitáne!“ To se ozval Harro, nejmladší člen Fiamovy posádky – syn jeho souseda. Fiamo v mladém hlase zaslechl nejistotu a varování a vzhlédl na chlapce. Harro stál na přídi, oči upřené na malou vesnici.

„Eh?“

„Po... po cestě sem míří smečka vornů. Je jich asi deset.“

„Cože sem míří?“

Fiamo se vyškrábal na nohy a z vypitého alkoholu i prudkého pohybu se mu na chvíli rozostřil pohled. Pak uviděl to, o čem chlapec mluvil. Meran byl největší přístav, kterého mohl místní za jeden den plavby dosáhnout, ale byla to jen malá vesnice. Cesta začínala na konci hráze a šplhala až do kolmých hor. A po cestě dolů se valila záplava černých zvířat.

„Bohové nás ochraňujte,“ vydechl a jednou rukou udělal znamení kruhu. „Odvaž nás. Zvoňte na zvon.“

Jednou za úplňku vorna viděl. Byl velký a strach jej nejspíš v jeho očích ještě zvětšil. Ale tito vorní byli větší, než je kdy jeho představivost vypodobnila. Také se zdálo, že jim nevadí sluneční světlo. Běželi po cestě směrem k němu v jediné černě se vlnící mase.

„Rychle,“ vyštěkl.

Celá posádka se na palubu přišla podívat na ten nesku-tečný výjev. Při jeho slovech se vrhli k lanům. Fiamo přešel k zábradlí a vykřikl varování na ostatní kotvící rybáře. Přitom ucítil kývání své lodi, jak ji posádka odstrkovala od hráze. Harro naléhavě zvonil na výstražný zvon.

Plachty byly rozvinuté, ale zplihlé a Fiamo cítil, jak mu

buší srdce. Sledoval, jak si nemnozí vesničané, kteří byli dosud venku, všimli blížící se hordy zvířat a rychle prchli do svých domů. Vzdálenost mezi hrází a jeho lodí se pomalu zvětšovala, zatímco vzdálenost mezi vorny a hrází se zkracovala mnohem rychleji.

„Vesla!“ vykřikl.

Muži se vrhli k veslům, aby uposlechli. Fiamo zíral na zvířata, která se stále blížila. Mezi nimi se objevil obrys a Fiamo se uslyšel zalapat po dechu.

„Člověk! Na jednom z nich jede člověk!“ zakřičel Harro.

V tu chvíli Fiamo ucítil, jak se pohyb lodi zrychlil, když se vesla na obou jejích stranách ponořila do vody. Ostatní lodě, menší a lehčí, se pohybovaly rychleji, jeho loď byla nyní nejbližší ke hrází. Přestože pochyboval, že by vorni dokázali mezeru přeskočit, něco mu říkalo, že ještě není mimo nebezpečí.

Smečka se rozlila vesnicí jako černá záplava. Teď už Fiamo viděl jezdce lépe, byl to muž, oblečený v šatech, jaké by nenosil žádný prostý člověk. Loď už byla více než dvacet stop od hráze a její rychlost rostla, jak strach propůjčil posádce sílu. Vorni ignorovali domy, doběhli na hráz a na jejím okraji se zastavili. Jezdec pohlédl na prchající lodě a jeho zrak se utkvěl na té Fiamově. Zvedl ruku.

Fiamo se nadechl, připraven vzepřít se cizincově rozkazu k návratu. Ale nad vodou se neozval žádný hlas. Místo toho se loď s trhnutím zastavila.

Pak vyrazila zpět.

Vesla se zadrhla a posádka s nimi marně zápolila. Chlapec na přídi vysokým hlasem zaječel, ostatní volali jména bohů a Fiamo se příkrčil, ochromen hrůzou, když jeho loď vyrazila zpět ke břehu jako žena, která právě spatřila svou ztracenou lásku.

Narazíme do hráze, pomyslel si.

V poslední chvíli loď zpomalila. Ještě dříve, než narazila do hráze, začali vorni skákat na palubu. Na obou stranách lodi se ozývala šplouchnutí, když se muži, kteří uměli plavat, vrhali do vody. *Měl bych jít taky*, pomyslel si Fiamo, ale zůstal na místě. *Jsem zatracený hlupák. Nedokážu se přimět, abych se své lodě tak snadno vzdal.*

Do jeho mysli se vplížila myšlenka. *Pokud ten muž ovládá tyto bestie, pak se musí bát jen jeho. A s člověkem se dá vyjednávat.*

Přesto mu srdce v hrudi prudce bušilo, když se vorni valili kolem něj a jazyky jim visely z tlam plných ostrých zubů. Několik z nich jej obstoupilo, ale žádný z nich mu neskočil po hrdle. Když za sebou zaslechl bolestivý jekot, otočil se a zděšeně vykřikl, když spatřil paže a nohy posádky v čelistech vornů. Zvířata však jen táhla muže od zábradlí, nestrhávala je na palubu. S jejich vahou navíc se teď ponor lodi zvýšil.

Fiamo uslyšel zvuk dřeva třeného o dřevo a když se ohlédl, uviděl lodní lávku, jak se bez pomoci přesouvá k okraji paluby. Když dosedla na hráz, cizinec vjel na palubu. Sklouzl ze hřbetu zvířete a obrátil se k Fiamovi.

„Kapitáne,“ řekl muž s podivným přízvukem. „Řekni posádka vezme vesla.“

Fiamo se přinutil pohlédnout na zbytek své posádky, sehnané dohromady a obklíčené vorny. Zaslechl, jak někteří z nich mumlají modlitby k bohům.

„Slyšeli jste ho, chlapci. Zpátky k veslům.“ Hlas se mu chvěl, ale byl dostatečně velitelský, aby posádku přiměl vrátit se kolem vornů na svá původní místa.

„Vytáhnout vesla a držet nahoře,“ nařídil čaroděj.

Když posádka poslechla, loď se začala vzdalovat od hráze. Lávka sklouzla do vody jako špatné znamení. Fiamo s úžasem sledoval, jak loď nabírá rychlost a navzdory nečinnosti veslařů a bezvětrí prořezává vodu.

Kouzla, napadlo ho. Obrátil se a uviděl, že cizinec hledí zpět na břeh. Fiamo sledoval mužův pohled a na cestě k vesnici uviděl jedoucí postavu. Bílou postavu cválající na bílé reyně.

Mohl by to být...?

Příchozí se na konci hráze zastavil a seskočil na zem. Loď s trhnutím zastavila a srazila Fiamu a mnohé z vornů na palubu. Když plavidlo zamířilo zpět, Fiamo ucítil, jak jeho srdce stoupá. Upřel pohled na bílou postavu.

Je to tak! Je to jeden z Bílých. Jsme zachráněni!

Cizinec něco zamumlal a síla, která je táhla zpět, povolila. Uvolněná loď se pomalu zastavila.

„Veslovat,“ zavrčel cizinec. „Teď.“

Muži zaváhali a pochybovačně pohlédli na Fiamu.

Vorni zavrčeli.

Muži popadli vesla a začali veslovat. Fiamo se znovu vyškrábal do stoje. Loď se pomalu vzdalovala od pobřeží. Když se z bílé postavy stala pouhá bílá tečka, černý čaroděj se tiše zasmál. Obrátil se zády k pobřeží a přešel očima loď a její posádku. Když se střetl s Fiamovým pohledem, usmál se tak, až kapitánovi ztuhla krev v žilách.

„Kapitáne, máš víc vesla?“

Fiamo se rozhlédl. Harro a Starý Marro stáli s prázdnýma rukama. Chlapec začal fňukat, když se k němu dva z vornů přiblížili.

„Ne,“ připustil Fiamo. „Ale my...“

Na nevyslovené znamení zvířata skočila oběma po hrdlech. Když vytryskla krev, Fiamovy nohy opustila síla a on

klesl na palubu. Neozval se žádný výkřik, ale slyšel bušení paží a nohou o palubu.

„Veslovat dál,“ vyštěkl čaroděj. Fiamo slyšel, jak k němu kráčí po palubě. V bezvětrném tichu byl zvuk hodujících zvířat až příliš slyšitelný.

Starý Marro. Sousedův syn. Jsou oba mrtví. Mrtví.

Čaroděj se nad ním vztyčil.

„Proč?“ slyšel se Fiamo zaskřehotat.

Muž pohlédl stranou. „Mají hlad.“

Pleskání látky přitáhlo Fiamovy oči vzhůru, kde se plachty nadouvaly vzduchem. Odpolední vítr byl tu.

Ale Fiamo se neodvažoval ani hádat, kam je dnes zane-
nese.

Věž byla vyšší, než jakákoliv, kterou kdy viděla. Byla tak vysoká, že se o ni trhaly mraky, které ji mýjely...

Ne. Znovu už ne.

Emerahl se vytrhla ze snu a otevřela oči. Poslední měsíc k ní přicházel téměř každou noc a pokaždé byl stejný: věž se na ni zřítíla a ona se pomalu udusila pod troskami. Pokud sen nechala dojít až do konce, vzbudila se otřesená a vyděšená, takže se začala budit, jakmile sen začal.

Nakonec by mě stejně probudil, takhle se aspoň vzbudím, kdy chci já.

Povzdechla si, vstala, nalila trochu vody do konvice a zapálila oheň. Plameny vrhaly na zdi majáku děsivé stíny – nejděsivější z nich byl stín jí samé, se shrbenými rameny a rozčuchanými vlasy.

Stará čarodějnice, pomyslela si směrem ke stínu. Není divu, že se tě vesničané bojí.

Už několik dní nikoho z nich neviděla. Občas ji napadlo,

jestli „malá Rinnie“ stále uniká spárům svého otce a jeho kamarádů, ale většinou si užívala klidu.

Tak proč potom tyhle sny? ptala se sama sebe. Z lahve vzala několik sušených listů a rozemnila je do šálku. Konvice nad ohněm začala šumět, jak se voda v ní ohřívala. Emerahl sepjala prsty a přemýšlela o svém snu.

Pokaždé byl stejný, nelišil se ani v drobnostech. Spíše než obyčejný sen to byl vzpomínkový sen, ale ona žádné takové vzpomínky neměla. Pyšnila se svou pamětí a tím, že nikdy žádnou ze svých vzpomínek na minulost nepotlačila. Ať už byly dobré nebo špatné, brala je jako součást toho, čím byla.

Tento sen jí připadal úmyslný. Něco takového necítila už velmi dlouho a připomnělo jí to... *sen poslaný splétačem!*

Toto odhalení v ní vyvolalo vzácný pocit překvapení. Bylo možné, aby se to naučil čaroděj nebo i kněz, ale něco jí říkalo, že je to práce splétače.

Ale proč? A zdál se jen jí nebo byl vyslán tak, aby jej zachytil kdokoli dostatečně vnímavý? Prsty si zabubnovala na kolena. Obsah snu by mohl být klíčem k jeho původu. Přemýšlela o věžích, které v minulosti znala. Žádná se věži z jejího snu nepodobala, ale snová věž prostě mohla představovat jakoukoliv jinou. Nebo i jinou budovu, která se zřítíla. Po zádech jí přeběhl mráz. Když vůdce circlíánů Juran zničil sídlo splétačů v Jarime, Mirar byl zabit a pohřben v jeho ruinách. Říkalo se, že jeho tělo bylo tak rozdrčené, že byl stěží k poznání.

Znamenalo to, že někdo sní o Mirarově smrti? Někdo s tak silnými schopnostmi splétače, že dokáže vyslat sen tak hlasitý, že jej ucítila dokonce i ona, která je tak daleko? Že má nějaký splétač sen o smrti svého vůdce, je pochopitelné, ale proč se mu o tom zdá pořád dokola? A proč jej vysílá?

Konvice začala lehce chřestit, ale Emerahl najednou neměla chuť spát. Chtěla přemýšlet. Stáhla konvici z ohně a postavila ji stranou. Když bublání ustalo, zvenčí k ní slabě dolehl zvuk hlasů.

Povzdechla si. Takže nakonec přišli. Je čas těm povýšeným vesničanům ukázat, proč by měli respektovat starší.

Vstala a vykročila k východu z majáku. Ano, na stezce k majáku se vlnil zástup lidí. Smutně se usmála a potřásla hlavou.

Hlupáci.

Pak její pobavení zmizelo. V čele zástupu kráčel muž oblečený celý v bílém.

Kněz! Otočila se a hlasitě zaklela. Žádný circliánský kněz nebyl dost silný, aby ji porazil, ale každý z nich byl kanálem pro své bohy. A kdyby ji bohové spatřili knězovými očima...

Znovu zaklela a pak si pospíšila dovnitř. Sebrala pokrývku, hodila na ni svůj nejceněnější majetek a přikrývku svázala kusem tenkého provazu. Přitiskla si ranec k hrudi a přešla na vzdálenou stranu místnosti.

„Čarodějnice!“

Hlas patřil vesnickému vůdci. Emerahl ztuhla, ale pak se přiměla k pohybu. Přitáhla si magii a smetla stranou hlínu, která zakrývala část podlahy. Objevil se velký kamenný obdélník.

„Vyjdi ven, čarodějnice, nebo půjdeme dovnitř a vytáhneme tě!“

Rychle! Přitáhla si další magii a zvedla hlínu do vzduchu. Objevil se schodiště. Z tunelu za ním vyrvala silnou vrstvu hlíny. Objevil se kámen, pak dutina. Nakonec, s úlevným povzdechem, se jí povedlo ústí tunelu vyčistit.

„Dobrá. Jdeme dovnitř.“

„Půjdu první, pro vaši bezpečnost,“ řekl neznámý hlas. Ozvaly se slabé námitky. „Jestli je to čarodějka, jak říkáte, může být mnohem nebezpečnější, než tušíte. Už jsem se s takovými dřív setkal.“

Emerahl vběhla do tunelu. Po několika krocích do tmy se otočila a natáhla svou mysl. Do tunelu se začala sypat hlína, jak ji k sobě táhla. Nebyla si jistá, jestli to bude k zakrytí jejího východu stačit.

Raději zmizím. Svou vůlí rozžala světlo, které odhalilo schodiště klesající do tmy. Sevřela ranec a vyrazila dolů.

Schodiště se zdálo být nekonečné, ale aspoň tunel nebyl příliš zchátralý. V některých místech byly stěny nebo střecha zničené a ona musela postupovat opatrně. Vzduch začal být vlhký, když za sebou zaslechla slabou ozvěnu nějakého zvuku.

Znovu zaklela. Ten tunel byl jejím tajemstvím více než sto let. Měla pašeráky vyhnat, když se poprvé objevili, ale oprávněně se obávala, že zprávy o strašlivé čarodějnici, žijící v majáku, by přilákaly nežádoucí pozornost. A teď ji z domova vyhánějí jejich potomci.

Nic nezůstane stejné. Jediné, čím si můžeš být v životě jistá, je změna.

To říkal Mirar. On se setkal s poslední změnou: se smrtí. Jediná chyba a přidá se k němu a to nestálo za to riziko.

Seběhla zbytek schodů.

Dole byly kamenné dveře. Nemělo smysl přesvědčovat jejich mechanismus, aby začal fungovat, nejspíš byl prožraný rzí. Vztáhla ruce, ze kterých vyslala proud magie. Síla udeřila do kamene, ten se s ohlušující ranou roztříštil a Emerahl vstoupila na úzkou stezku, která ze dveří vedla.

Nebyla to ani tak stezka, jako kamenná římsa na útesu. Emerahl zhasila světlo a pokračovala dál v měsíčním svitu. Staré tělo už ji bolelo z běhu chodbou. Teď se cítila nejistě a když spěchala po stezce, jednou rukou se přidržovala skály.

Neodvažovala se zastavit, aby se ohlédla. Až se její pronásledovatel dostane na konec tunelu, uslyší to. Útes byl zakřivený, takže už nejspíš byla mimo dohled.

Stezka se ještě zúžila a donutila ji přitisknout se ke skále a po špičkách se posouvala dál. Konečně ucítila zlom ve skále. Protáhla se do jeskyně za ním.

Z dlaně udělala miskou a vytvořila další světlo. Jeskyně byla mělká a většinu prostoru v ní zabíral malý člun. Pečlivě si jej prohlédla. Byl z jediného kusu solnostromu, vzácného a drahého dřeva, které se obtížně opracovávalo, ale vydrželo stovky let. Jméno, které tak dávno napsala na příď, dávno oprýskalo.

„Zdravím tě, Větroplachu,“ zabručela, když dlaněmi přejela jeho hladký povrch. „Bojím se, že pro tebe nemám plachtu, budu si prozatím muset vystačit s pokrývkou.“

Chytila člun za příď a táhla jej k ústí jeskyně. Když větší částí vyčníval z útesu, postrčila jej pomocí magie. Vyletěl vpřed a dolů, a veden její myslí dopadl do kypícího moře.

Pak do člunu poslala svůj ranec a doufala, že křehčí předměty z jejího vlastnictví ten dopad přežijí. Jedna vlna člun málem vrhla proti útesu, ale Emerahl jej svou vůlí udržela na místě. Vystoupila na okraj útesu a zhluboka se nadechla. Voda bude *velmi* chladná.

Napravo od sebe zaslechla hlasy. Vykoukla přes okraj jeskyně a ne více než padesát stop od sebe uviděla pohybující se světla.

Zdusila kletbu a přinutila své staré tělo vrhnout se vpřed, co nejdál od útesu.

Dopadla.

Náhle ji obklopil tekutý led. Přestože se proti chladu obrnila, stálo ji veškeré úsilí, aby nevyjekla šokem a bolestí.

Otočila se a vyrazila směrem k měsíčnímu světlu.

Když hlavou prorazila vodní hladinu, ucítla, jak ji vlny ženou k útesu. Přitáhla si další magii a opřela se o útes za sebou. Voda kolem ní vířila, když se drala vpřed a za okamžik dosáhla člunu.

Ten byl teď nebezpečně blízko pobřeží – moře využilo chvíle, kdy byla zaneprázdněna potápěním a plaváním. Chytila se boku a vytáhla se do člunu. Chvíli jen ležela na dně, supěla vynaloženým úsilím a proklínala se za to, že svému tělu dovolila tak změkknout.

Pak zaslechla výkřik. Posadila se a ohlédla se. Po skále šplhali muži, po knězi nebylo ani vidu.

Usmála se, upřela svou mysl na útes a zatlačila. Člun vyrazil, až od něj na obě strany odlétly spršky vody. Útes se pomalu vzdaloval a s ním i vesničané, kteří ji vyhnali z domova.

Při té myšlence divoce zaklela.

„Kněz! *Tady!* U božích koulí, Větroplachu, copak už není místo, které by circlíáni nezamořili svým otravným smradem?“

Člun jí neodpověděl. Pohlédla na stěžeň, bezpečně ukotvený ve dně člunu, a povzdechla si.

„No, co ty o tom vlastně můžeš vědět? Celé roky jsi byl svázán jako truchlící vdovec. Raději se spolu vydáme najít tobě plachtu a mně nový domov.“